

AURIMAS MATULEVIČIUS: „ŽINAU, KAD ESU GERAME KELYJE“

Rasa Statulevičienė

Prieš 23 metus įkūręs vaikų sporto stovyklą, Aurimas Matulevičius net negalėjo pagalvoti, kad taip stipriai įsitrauks į krepšinio bendruomenę. Ne tik pats įsitrauks, bet ir stipriai prisidės prie krepšinio pasaulyje išsižiebusių jaunųjų krepšinio žvaigždžių ugdymo.

Aurimas, užkrėsdamas krepšiniu vis daugiau lietuvių, sujungdamas juos draugėn, organizuodamas krepšinio turnyrus, tapo vienu iš lietuviybės išeivijoje puoselėtoju.

– Aurimai, kiek metų organizuoji vaikų stovyklą?

– Pirmoji mano stovykla buvo organizuota 2002 metais, tad šiemet jau 23-čia vasara, kai aš rengiu vasaros sporto stovyklą, sukurtą vaikams. Tai pirmas mano projektas, kurį sukuriau sau pačiam ir draugų vaikams. Pradėjau Pasaulio lietuvių centre, Lietuvių Fondo salėje su 5 vaikais. Geri prisiminimai. Pirmieji stovyklos vaikai – broliai Modestas ir Edvinas Masiulionai, Žygimantas Riauka, Justas Martinkus tapo labai neblogais koledžų krepšininkais. Mano pirmoji grupelė, kuri vėliau augo iki 7 draugų ir daugėjo daugėjo daugėjo.

Iš tiesų, po tos 2002-ųjų vasaros jautėsi, kad centre atsirado daugiau lietuvių, tad Donatas Siliūnas, Stepas Žilys ir aš pradėjome dar vieną projektą – kurti berniukų skirtingo amžiaus grupes ir treniruoti juos.

– Tu buvai pirmasis Mato Buzelio, 2024 metais prisijungusio prie Chicago Bulls komandos, treneris. Ar dėka tavo organizuojamos stovyklos jūs susitikote?

– Matas yra buvęs stovykloje, bet pirmą kartą susitikome, kai jo tėvai atvedė Matą į treniruotę. Pradėjo 2010-ais metais kartu su savo dar jaunesniu broliu 5–6-mečių berniukų grupėje. Rišom batų raištelius, valėm nosis ir mokinome krepšinio pradmenų.

– Ar matei, kad jis turi kažkokių išskirtinių duomenų, talentą?

– Tame amžiuje visi vaikai vienodi, dauguma dar nelabai supranta, kur atėjo, kas tas krepšinis. Labai didelį indėlį tos sampratos formavime daro ne tik treneriai, bet ir tėvai, o Mato tėvai, kaip žinome, yra buvę puikūs krepšininkai, tad natūraliai jų vaikai augo apsupti krepšinio pasaulio.

Labai džiaugiuosi, kad jo nuoseklus darbas, tobulėjimas, tolygus ėjimas į priekį atvedė jį Chicago Bulls komandą.

– Aurimai, krepšinis yra tiesiog sporto šaka ar atlieka ir kitokią funkciją, turi daugiau paskirčių, kitų prasmų?

– Lietuviai tai tikrai daugiau nei sporto šaka. Lietuvis krepšinį gali pritaikyti išprasmingas persikėlus gyventi į kitą šalį, motyvuodamas save, vaikus, atrasdamas naujų pažinčių. Krepšinis tikrai suburia lietuvius į vieną vietą. Tai įrodo mūsų daugiau nei 20 metų gyvuojanti Čikagos lietuvių krepšinio lyga, kuri gyvuoja iki šiol. Čia susipažinę vyrai ne tik kartu dalyvauja treniruotėse, bet ir švenčia, ir verslus kuria kartu. Tai galimybių durys, kurios, jei tik nori, atsiveria kiekvienam.

– Kokią jauti prasmę dirbdamas treneriu?

– Na, kai krepšinio rinkoje atsiranda buvę auklėtiniai, tokie kaip Matas Buzelis, Nojus Indrušaitis, kuris dabar 18-mečių rinktinėje, mano paties dukra Viktorija, kitos merginos, laikui bėgant suprantu, kad kažką prasmingo savo kelyje nuveikiau ir rezultatas sugrįžta. Tikrai nenoriu nuopelnus prisiskirti tik sau, tai bendras mūsų „Lituanicos“ trenerių ir kitų mano kolegų darbas. Esu patenkintas tuo, ką darau, kur esu. Pedagogų-trenerių darbas nėra dėkingas, atimantis daug laiko iš šeimos, paties vaikų, bet kai nori, viską galima subalansuoti. Tai mane įkvepia. Prieš keletą metų buvo kilę abejonių dėl veiklos, bet dabar žinau, kad esu gerame kelyje ir tikrai nesustosiu, tęsiu ilgai ir iki galo.

– Tu matai ir kitų šalių bendruomenių krepšininkus. Ar skiriasi mūsų lietuvičiai?

– Labai. Į Lietuvą važiuoja daug užsienio šalių krepšinio žaidėjų norėdami pasimokyti žaidimo techniką. Ispanai, suomia, lenkai, čekai, latviai atvyksta užsikrėsti mūsų ypatinga meile krepšiniui. Aš manau, mes esame teisingai sudėlioję pasiruošimo piramidę – nuo stovyklų iki vaikų paruošimo, treniruočių ir t. t. Lietuvoje treneriai dirba didelį darbą. O rezultatai... Jie negali ir neturi visada būti tik geri. Jie visada būna banguoti, kas padeda eiti į priekį ir siekti dar geresnių rezultatų.

Ir čia pas mus į Lemontą kitataučiai į treniruotes atveda savo vaikus. Dėl mūsų mokymo sistemos, intensyvumo, griežtumo, atsakingo požiūrio į sportą. Tai gera kalvė išmokyti gero krepšinio žaidimo techniką.

– Esi minėjęs, kad kitos bendruomenės neturi tokios vienybės. Kaip manai, kas mums padeda išlaikyti lietuviybę?

– Mes patys. Mes esame kaip kumštis. Nei lenkai, nei serbai, nei ukrainiečiai ar meksikiečiai neturi tokios stiprios vienijančios bendruomenės.

Mes turime tokį didelį centrą, vietą, kur galime atsiremti, kur galime atrasti save, kurti, planuoti ir daryti daug didelių dalykų. Tai yra didelė Dievo dovana ir lietuvių sukurta vieta, kuri daro mus stipresniais. Čia mes tampame patriotais. Mes galime vykdyti savo sugalvotus projektus ir tam turėti labai gerą auditoriją. Tik energijos, noro ir – pirmyn.